

i Salen, vil være i Stand til at regere videre — er det et Flertal, kan det jo —, og jeg nægter heller ikke, at de kunne gennemføre gode Reforme her i Landet, men der er en Ulempe derved, som er uhyggelig for mig, nemlig den, at Socialdemokraterne ville alle Dage blive det mægtigste Parti indenfor dette Flertal (Afbrydelse). Ja, „alle Dage“ er maaske for lang en Spaadom, men i alt Fald i den nærmeste Fremtid. Lad mig gøre denne Indskrænkning, det var rigtigt, at det ærede Medlem afbrød mig. Men i alt Fald ville Socialdemokraterne blive saa mægtige, at de i den væsentligste Grad ville præge Udviklingen, det vil være dem, der komme til at lede den i den Retning, de ville have, og til Fremme af deres Formaal. Og det ønsker i Virkeligheden sikkert ikke den brede Venstrebefolkning her i Landet.

Det nuværende Ministerium er, som jeg sagde, dannet paa et socialdemokratisk-radikalt Grundlag, et Grundlag, hvorpaa det altsaa mener at opnaa Flertal, tilsyneladende i alt Fald. Men den højtærede Konseilspræsident lod alligevel forleden skinne igennem, at han ogsaa havde sine Øjne vendt til andre Sider. Lad være, at det var kun i Betragtning af de nuværende Forhold. Det høje Ministerium sidder som sagt paa et Mindretal. Det kan ikke, i det Øjeblik de andre Grupper slutte sig sammen imod det, eksistere mere og vil ikke eksistere mere, jeg tror, at den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse paa dette Omraade er fuldstændig paalidelig. Men Ministeriet vil selvfølgelig se, om det kan eksistere i nogen Tid; og den højtærede Konseilspræsident pegede netop derfor paa den Omstændighed, at „de 27“ paa deres Program i Virkeligheden havde gode Venstrekrav. At vi vilde arbejde for Gennemførelsen af dette Program, forudsatte han, og det kan han ogsaa være forvisset om. Han saa deri en Mulighed for at kunne regere i den kommende Tid. Hvorvidt den højtærede Konseilspræsident tænkte paa en egentlig Tilslutning fra Venstrepartierne, en Tilslutning, som kunde vokse og gøre ham stærk nok, naar den Dag kom, da Socialdemokraterne kastede ham af sig, om jeg maa bruge det Udtryk, skal jeg ikke kunne sige.

Imidlertid tror jeg ikke, at denne Regering vil være særlig vel skikket til at gennemføre en tilstrækkelig stor Samling af Venstrepartierne her i Landet, dertil er dens Fortid vistnok ikke heldig. Jeg tæn-

ker ikke her paa Personer, thi vi skulde vel være komne saa vidt i politisk Udvikling her i Landet, at vi kunde se bort fra Personerne. Naar det ellers er hæderlige Mænd, maa de kunne enes i et bestemt Arbejde, om de end have optraadt aldrig saa skarpt mod hinanden i en Tid, som ligger forud. Saaledes maa det være, ellers vilde det være alt for uhyggeligt. Noget saadant have vi da ogsaa set i forrige Tider. Vi have f. Eks. set Berg og Hørup i sin Tid bekæmpe hinanden paa det skarpeste, men desuagtet have de ved en senere given Lejlighed traadt sammen og arbejdet videre i Fællesskab. Det er altsaa ikke Personerne, jeg tænker paa. Nej, meget mere tænker jeg paa den Retning, som Ministeriet repræsenterer. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har offentlig brugt den Betegnelse om Ministeriet, at det var et Studenter-samfunds-Ministerium med Tilslutning fra en sjællandsk Husmand og en jydsk Gaardmand. Jeg tror, at denne Betegnelse er rigtig, det er Studenter-samfundets Mænd, der staa i Spidsen for den nuværende Regering. De have til Dato dannet Kærnen i den radikale Opposition, og jeg tror ikke, at de Mænd virkelig ere skikkede til at udføre det Arbejde at samle et stort og regeringsdygtigt Flertal.

Vel sandt, jeg har i sin Tid set med Sympati paa Studenter-samfundet. Da det blev dannet i 80'erne og begyndte sit Arbejde, var der mange Omraader, hvor jeg sympatiserede med det. Det gjorde i Virkeligheden et godt Arbejde, som vi kunne være glade for. Men det stak lige straks Hestefoden frem, det mindede fra allerførste Færd om dets Førgænger i Midten af forrige Aarhundrede, de Nationalliberale. Jeg vil minde om en saadan lille Ting som Vignetten paa Studenter-samfundets Smaaskrifter — jeg har den i Erindring endnu, fordi den stødte mig ved første Øjekast — den lille Vignet, som skal symbolisere Samarbejdet mellem Oplysningen og de mindre oplyste, mellem Videnskabsmanden, Akademikeren og Arbejderen. Jeg ser endnu den lille Skikkelse, som skal symbolisere den oplyste Videnskabsmand ved Siden af den mere robuste Smed og den anden Arbejder paa Vignetten. Det Udtryk af — ja, hvad skal jeg sige, jeg vil ikke bruge for stærke Ord — aandelig Overlegenhed, der findes hos denne lille Skikkelse, var karakteristisk for Studenter-samfundet. Jeg har bevaret Mindet om denne Vignet endnu, fordi den straks faldt mig i Øjnene, og den Opfat-